

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 159/2024-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej CONSULTA s.r.o., Šafárikovo námestie 4, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9 Cdo/100/2022 z 22. júna 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. októbra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 9 Cdo/100/2022 z 22. júna 2023. Sťažovateľka sa domáha, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutie zrušil, vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a aby jej priznal právo na finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.
2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplývajú tieto skutkové okolnosti.
3. V konaní vedenom na Okresnom súde Dolný Kubín sa sťažovateľka vystupujúca v procesnom postavení žalobkyne domáhala určenia, že je výlučnou vlastníčkou pozemku vedeného Okresným úradom Dolný Kubín pre katastrálne územie [REDAKOVANÉ] ako parcela registra „C“ č. [REDAKOVANÉ] s výmerou 26 m² (ďalej len „sporný pozemok“), ktorý vznikol oddelením od pozemku vedeného okresným úradom pre katastrálne územie [REDAKOVANÉ] ako parcela registra „C“ č. [REDAKOVANÉ] s výmerou 28 m² na základe geometrického plánu č. 915091-1/2020 z 25. februára 2020 vypracovaného znalcom pre odbor geodézie a kartografie Ing. Matejom Sýkorom.
4. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 5C 18/2020 z 29. januára 2021 zamietol žalobu sťažovateľky, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil poukazom na to, že sťažovateľka nepreukázala svoju aktívnu

vecnú legitímáciu. Za rozhodujúce pre účely posudzovania vecnej dôvodnosti žaloby okresný súd považoval, že z vykonaného dokazovania nevyplynuli také skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé objektívne preukázať vlastnícke právo sťažovateľky k spornému pozemku. Okresný súd ďalej konštatoval, že ak by aj nebol daný nosný dôvod zamietnutia žaloby (nepreukázané vlastníctvo sťažovateľky k spornému pozemku, a tým nesprávny zápis vlastníctva žalovaných), bol by daný dôvod zamietnutia žaloby tým, že žalovaní boli po dobu viac ako 10 rokov pred podaním žaloby dobromyseľní, že im predmet sporu patrí. Podľa okresného súdu nebol zistený jediný dôvod, pre ktorý by mohli mať žalovaní akúkoľvek pochybnosť o správnosti v katastri v ich prospech evidovaných vlastníckych vzťahov.

5. Vo vzťahu k záverom vyplývajúcim zo znaleckého posudku Ing. Mateja Sýkoru konštatoval, že z viacerých predpokladov (úvah), z ktorých znalec pri svojom závere vychádzal, prakticky ani jeden z nich nemožno na 100 % potvrdiť, a preto nemožno ani bez pochyb konštatovať, že zakreslenie pozemku EN ■■■ do mapy, ktoré realizoval znalec Ing. Matej Sýkora, je správne a odráža reálne to, ako to malo byť merané pri vyhotovení GP-72. Závety vyplývajúce z označeného znaleckého posudku tak podľa okresného súdu predstavujú len jednu z možností s určitým stupňom pravdepodobnosti, ale nie jedinou možnosť, ktorá prichádza do úvahy.

6. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn. 7 Co 78/2021 z 27. októbra 2021 tak, že rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. V reakcii na odvolací dôvod sťažovateľky podľa § 365 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) krajský súd konštatoval, že sťažovateľka namietala iba procesný postup zákonného sudcu v rámci predbežného prerokovania sporu, a s poukazom na znenie § 49 ods. 3 CSP dospel k záveru o nedôvodnosti takto uplatnenej námietky sťažovateľky.

7. Za nedôvodnú považoval aj námietku sťažovateľky, podľa ktorej okresný súd dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu vo vzťahu k záveru vyplývajúcejmu zo znaleckého posudku, pričom v tomto smere sa plne stotožnil s odôvodnením vyplývajúcim z rozsudku okresného súdu. Krajský súd tiež konštatoval, že žalovaní sporný pozemok nadobudli dohodou o osobnom užívaní uzatvorenou s Československým štátom v roku 1972, pričom podľa § 872 Občianskeho zákonníka bolo osobné užívanie nehnuteľností pretransformované na vlastníctvo. Podľa krajského súdu ani znalecký posudok nespochybnil nespornú skutočnosť o tom, že právny predchodca sťažovateľky ■■■■ parcelu č. ■■■ sčasti odpredal v roku 1972 Československému štátu a sčasti kúpnu zmluvou v roku 1983. Súčet výmer novovzniknutých pozemkov z nej vytvorených predstavuje 447 m², a to i napriek tomu, že mala v PK-vložke ■■■ katastrálneho územia ■■■■ evidovanú výmeru 424 m².

8. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnila s poukazom na § 420 písm. e) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

9. Prípustnosť dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. e) CSP sťažovateľka odôvodnila poukazom na to, že na okresnom súde v jej veci rozhodoval sudca, u ktorého existovali zrejme pochybnosti o jeho nezaujatosti, keďže v rámci predbežného prejednávania sporu zmienil inštitút vydržania, pričom tak urobil skôr, ako tomu zodpovedajúcu námietku uplatnili v súdnom konaní žalovaní. Prvky novej zaujatosti zákonného sudcu sťažovateľka videla aj v tom, že pred predbežným prejednaním sporu sa tento zákonný sudca nemal ako zo súdneho spisu dozvedieť, kto mal sporný pozemok v držbe.

10. Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, jeho prípustnosť sťažovateľka odôvodnila tým, že všeobecné súdy rozhodujúce v jej záležitosti svojou vlastnou úvahou dospeli ku skutkovému zisteniu, ktoré bolo v kontradikcii so skutkovým zistením vyplývajúcim zo znaleckého posudku Ing. Sýkoru. Podľa sťažovateľky takýto postup bol prejavom nesprávneho právneho posúdenia jediného existujúceho znaleckého dôkazu v konaní, a to nesprávnou interpretáciou § 191 CSP (zásada voľného hodnotenia dôkazov) a § 194 CSP (prejudicialita k posudzovaniu odborných otázok).

11. Najvyšší súd námietku sťažovateľky, ktorou odôvodňovala dovolací dôvod podľa § 420 písm. e) CSP, posúdil v intenciách § 49 ods. 3 CSP, pretože dospel k záveru, že táto námietka súvisela výlučne s procesným postupom zákonného sudcu. Z uvedeného dôvodu konštatoval, že sťažovateľkou namietané okolnosti spočívajúce v procesnom postupe a rozhodovacej činnosti zákonného sudcu, nemožno považovať za dôvod opodstatňujúci záver, podľa ktorého v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. e) CSP.

12. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP najvyšší súd v prvom rade konštatoval, že otázkou relevantnou z pohľadu aplikability § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna, a nie otázka skutková, a zároveň musí ísť o otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním, pričom právna otázka, na ktorej vyriešení nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, i keby bola prípadne v priebehu konania všeobecnými súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. V tomto kontexte najvyšší súd uviedol, že sťažovateľka predovšetkým riadne nevymedzila právnu otázku, pričom ani ňou nastolená problematika (hodnotenia dôkazného prostriedku), s ktorej riešením sa (nepripustne) obrátila na najvyšší súd, nereflektovala požiadavku, že jej riešenie odvolacím súdom predstavovalo jediný a výlučný dôvod, pre ktorý bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie. Sťažovateľka sa v tomto smere sústredila len na polemiku súvisiacu s hodnotením znaleckého posudku Ing. Sýkoru zo strany všeobecných súdov, pričom opomenula, že relevantné skutkové okolnosti nevyhnutné pre rozhodnutie v jej veci boli všeobecnými súdmi zistené z viacerých iných dôkazných prostriedkov (bod 18 napadnutého rozhodnutia), a teda namietaný znalecký posudok (formulujúci závery iba na určitom stupni pravdepodobnosti) nepredstavoval jediný a výlučný dôkazný prameň, na ktorého podklade bol ustálený skutkový stav veci. Z už uvedených dôvodov najvyšší súd dospel k záveru, že sťažovateľka nedôvodne uplatnila dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľky

13. Sťažovateľka predovšetkým namieta, že najvyšší súd neposudzoval podstatu ňou uplatnenej námietky zaujatosti, a to či *„môže zákonný sudca oznamovať v konaní prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany predtým, ako tak učiní sama strana sporu a následne sa vo vzťahu k takto oznámeným prostriedkom procesnej obrany alebo útoku vyjadrovať k predbežnému posúdeniu dôvodnosti žaloby.“* Sťažovateľka tiež namieta, že najvyšší súd neprípustnou interpretáciou jej dovolania dospel k nesprávnemu záveru, že v dovolaní údajne nebola jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom zadefinovaná právna otázka, v zmysle ktorej sa mali všeobecné súdy odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. V tomto smere sťažovateľka

tvrdí, že touto relevantnou právnou otázkou bola tá, podľa ktorej „*odborné závery znalca nemôže súd spochybňovať alebo nahrádzať na základe vlastnej laickej úvahy bez podpory ďalšieho odborného názoru vo forme kontrolného znaleckého posudku.*“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu.

15. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka predovšetkým namieta, že najvyšší súd neposudzoval podstatu ňou uplatnenej námietky zaujatosti, a to či „*môže zákonný sudca oznamovať v konaní prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany predtým, ako tak učiní sama strana sporu a následne sa vo vzťahu k takto oznámeným prostriedkom procesnej obrany alebo útoku vyjadrovať k predbežnému posúdeniu dôvodnosti žaloby.*“.

16. Najvyšší súd v reakcii na sťažovateľkou uplatnenú námietku zaujatosti zákonného sudcu konštatoval, že v okolnostiach danej veci šlo výlučne o procesný postup zákonného sudcu a túto námietku (rovnako ako okresný súd a krajský súd) vyhodnotil s poukazom na znenie § 49 ods. 3 CSP, podľa ktorého okolnosti spočívajúce v procesnom postupe sudcu nie sú dôvodom na jeho vylúčenie.

17. Požiadavka nestrannosti súdu vyplýva z čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 141 ods. 1 ústavy, ako aj z čl. 6 ods. 1 dohovoru. Nestrannosť sa obyčajne definuje ako neprítomnosť predsudku (zaujatosti) a straníckosti a rozlišuje sa nestrannosť subjektívna (tzv. teória prezumovanej nestrannosti) a nestrannosť objektívna (tzv. teória zdania).

18. V súvislosti s označenou námietkou sťažovateľky ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že všeobecné súdy by v civilnom sporovom konaní nemali preberať alebo nahrádzať procesnú aktivitu strán konania ovládaného zásadou kontradiktórnosti, pretože takýto postup je v zásade spôsobilý modifikovať priebeh sporového konania (vrátane rozsahu zisťovania skutkového stavu), a tým aj jeho výsledok do podoby, ktorá môže vyznieť v (ne)prospech jednej zo strán. Týmto postupom sa všeobecný súd vystavuje riziku, že jeho postup môže v zásade signalizovať porušenie zásady nestrannosti súdu, ale aj rovnosti procesných strán.

19. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že postup všeobecného súdu, ktorý v sporovom súdnom konaní iniciatívne zasahuje do jeho priebehu v tom zmysle, že na seba preberá procesnú aktivitu strán konania, možno spravidla hodnotiť ako taký, ktorý je na hranici ústavnej akceptovateľnosti. Z pohľadu kritérií ústavnej udržateľnosti takéhoto postupu je však relevantné, že nie každý postup všeobecného súdu vykazujúci možné prvky nezákonnosti (prípadne ojedinelé prejavy bežného ľudského zlyhania) možno hodnotiť ako taký, ktorý by odôvodňoval sťažovateľkou požadovaný zásah z pozície ústavného súdu. Je to predovšetkým vtedy, keď nemožno zmysluplne očakávať, že by sťažovateľkou požadovaný výsledok konania pred ústavným súdom priniesol iný meritórny výsledok v konaní pred všeobecným súdom. Taktiež nemožno vylúčiť situácie, že postup všeobecného súdu (zákonného sudcu) v priebehu súdneho konania môže byť postihnutý ojedinelým ľudským zlyhaním bez toho, aby zároveň sám osebe vybočoval z objektívnych kritérií nestrannosti (teória zdania).

20. Ústavný súd považuje v tejto súvislosti za dôležité pripomenúť, že všetky ústavnoprávne relevantné vady týkajúce sa súdneho procesu musia byť vždy posudzované s ohľadom na mieru významu niektorého z namietaných pochybení, čo sa týka prípadného ospravedlnenia jeho následku do vyvodenia konečných záverov v merite veci. Inými slovami povedané, nie vždy musí určitá procesná vada viesť k porušeniu označeného základného práva, a tým aj k zrušeniu ústavnou sťažnosťou napadnutého rozhodnutia.

21. Ústavný súd v okolnostiach danej veci považuje za rozhodujúce, že ak by aj okresný súd v rámci predbežného prejednávania žaloby zmienil inštitút vydržania vlastníckeho práva, prípadne strany sporu informoval o skutočnostiach, ktoré možno za splnenia ďalších podmienok (ich dodatočného a dostatočného vymedzenia a následného preukázania príslušnou stranou konania) subsumovať pod kategóriu prostriedkov procesného útoku alebo procesnej obrany (§ 149 CSP), a tým by zdanlivo „pomohol“ jednej procesnej strane, tak tieto okolnosti je potrebné vždy vyhodnocovať aj z pohľadu samotného výsledku súdneho konania a dôvodu, ktorý viedol k procesnému neúspechu tej-ktorej strany súdneho konania.

22. V súvislosti s predmetnou záležitosťou sťažovateľky je potrebné uviesť, že sťažovateľkou namiatané pochybenie zákonného sudcu nebolo pre samotný výsledok súdneho konania rozhodujúce, keďže kľúčovou príčinou procesného neúspechu sťažovateľky bolo nepreukázanie jej vlastníckeho práva k spornému pozemku (neunesenie dôkazného bremena o ňou tvrdených a právne významných skutočnostiach), a nie okolnosť, že žalovaní vlastnícke právo k spornému pozemku nadobudli jeho vydržaním (tento dôvod bol iba eventuálny a podporný). K namiatanému postupu okresného súdu, keď v rámci predbežného prerokovania žaloby signalizoval možné posudzovanie predmetu sporu aj z pohľadu inštitútu vydržania, je potrebné tiež uviesť, že len oznámenie tejto okolnosti neznamená, že okresný súd zároveň prebral na seba iniciatívu namiesto žalobe sa brániacej sporovej strany (žalovaní) a uviedol, aké právne významné skutkové okolnosti z pohľadu tohto inštitútu musia a majú byť preukázané, a tým z pohľadu rozsahu tejto informácie znevýhodnil jednu procesnú stranu na úkor tej druhej, a preto aj keby ústavný súd dospel k záveru, že v okolnostiach danej veci bol okresný súd procesne iniciatívny, šlo by o aktivitu, ktorej intenzita v okolnostiach danej veci nemôže viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, a to jednak z dôvodu, že túto námietku zákonný sudca bližšie nesubstancoval, ale v rámci predbežného prejednávania žaloby iba zmienil inštitút vydržania (*prima facie* šlo o individuálne a ojedinelé zlyhanie), a tiež, že vydržanie vlastníckeho práva k spornému pozemku nebolo príčinou procesného neúspechu sťažovateľky, a preto možno dospieť k jednoznačnému záveru, že kasácia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu by nebola spôsobilá z pohľadu výsledku súdneho konania ovplyvniť vlastnícky status sťažovateľky k spornému pozemku (nedostatok aktívnej vecnej legitímácie).

23. Na základe už uvedeného možno konštatovať, že sťažovateľka v rámci svojej sťažostnej argumentácie neuviedla také skutočnosti proti ňou namiatanému procesnému postupu zákonného sudcu, ktoré by vybočili z rámca okolností, ktoré spočívajú v jeho procesnom postupe a rozhodovacej činnosti (§ 49 ods. 3 CSP), a navyše táto jej námietka z pohľadu kritérií, ktoré viedli k jej neúspechu v súdnom konaní, nebola významná, a preto spôsob odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorý označenú námietku sťažovateľky vyhodnotil v intenciách § 49 ods. 3 CSP, nemožno hodnotiť ako taký, ktorý by vec sťažovateľky posúval do roviny s ústavnoprávnou relevanciou.

24. Za neopodstatnenú možno považovať aj námietku sťažovateľky, podľa ktorej jej najvyšší súd nedal primeranú odpoveď na ňou položenú právnu otázku, že „*odborné závery znalca nemôže súd spochybňovať alebo nahrádzať na základe vlastnej laickej úvahy bez podpory ďalšieho odborného názoru vo forme kontrolného znaleckého posudku.*“, pri ktorej riešení sa všeobecné súdy mali odchyliť od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu (R 45/1984, 4 Cz 13/1982, 4 Cdo 254/2012, 4 Cdo 140/2019, 4 Cdo 214/2019, 2 Cdo 290/2019 1 Obdo 5/2012, 5Obo/18/2017, Pls 3/1980, 7 Cdo 41/2010, 6 Obdo 33/2009, 6 Obdo 31/2008).

25. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že dôvodom odmietnutia dovolania v časti uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP bola skutočnosť, že sťažovateľka (i) riadne nevymedzila právnu otázku, ktorá predstavovala odklon od ustálenej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu, napriek tomu (ii) sa argumentačne sústredila len na polemiku súvisiacu s hodnotením znaleckého posudku Ing. Sýkoru zo strany všeobecných súdov, pričom (iii) opomenula, že relevantné skutkové okolnosti nevyhnutné pre rozhodnutie v jej veci boli všeobecnými súdmi zistené z iných dôkazných prostriedkov (bod 18 napadnutého rozhodnutia), a teda (iv) namietaný znalecký posudok (formulujúci závery iba na určitom stupni pravdepodobnosti) nepredstavoval jediný a výlučný dôkazný prameň, na ktorého podklade bol ustálený skutkový stav veci.

26. V súvislosti s tvrdením sťažovateľky, že vo svojom dovolaní dostačujúcim spôsobom sformulovala právnu otázku, ktorej riešenie predstavovalo z pozície všeobecných súdov odklon od ňou uvádzanej ustálenej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP], ústavný súd konštatuje, že táto námietka nie je relevantnou, pretože rozhodujúcim dôvodom odmietnutia jej dovolania v tejto časti bolo, že posúdenie a vyhodnotenie označenej otázky (bez ohľadu na jej povahu) zároveň nepredstavovalo jediný a výlučný dôvod, pre ktorý bol krajským súdom potvrdený rozsudok okresného súdu. K otázke kontrolného znaleckého posudku a k staršej judikatúre prezentovanej sťažovateľkou je potrebné tiež dodať, že na rozdiel od skoršej úpravy Občianskeho súdneho poriadku (§ 127 ods. 2), Civilný sporový poriadok počíta (§ 207 ods. 3) so znaleckým posudkom ústavu len v prípade, ak sú v zrejmom rozpore závery (aspoň dvoch) znalcov, čo nezodpovedá hodnoteniu znaleckého posudku v situácii popísanej v bode 12 a v predchádzajúcom bode tohto odôvodnenia.

27. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je ďalej zrejmé, že závery vyplývajúce zo znaleckého posudku Ing. Sýkoru nevytvárali spoľahlivý základ pre potreby ustálenia skutkového stavu veci, ale otvárali viaceré možnosti jeho riešenia, keďže boli formulované iba na úrovni určitého stupňa pravdepodobnosti a alternatívne. To znamená, že pravdepodobnostné závery znalca neboli spôsobilé same osebe vytvoriť dostačujúci skutkový podklad pre účely preukázania vlastníckeho práva sťažovateľky, keďže boli formulované v rovine viacerých možných alternatív zakreslenia sporného pozemku, z čoho je potom zrejmé, že tieto závery (resp. relevantné skutkové okolnosti) museli byť verifikované aj prostredníctvom iných dôkazných prameňov a až na ich podklade (zabezpečujúcim vyššiu mieru dôkazného štandardu) bolo možné vierohodným spôsobom preukázať relevantné skutkové okolnosti, a tým vo veci ustáliť skutkový stav.

28. Sumarizujúc už uvedené, ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nemožno považovať za také, ktoré by bolo zmätočné, prípadne zjavne neprimerané (excesívne) z pohľadu námietok, ktoré sťažovateľka uplatnila v dovolacom konaní, a preto sťažovateľkou

uplatnené námietky v ústavnej sťažnosti nemôžu byť základom toho, aby jej záležitosť bolo možné posunúť do roviny meritórneho ústavnosúdneho prieskumu.

29. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

30. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd neidentifikoval v záveroch formulovaných najvyšším súdom arbitrárnosť ani nedostatok odôvodnenia, ktoré by mohli signalizovať porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa č. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto musel postupom podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

31. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. apríla 2024

Libor Duľa
predseda senátu